

Sygn. akt: I C 1427/13

WYROK

zaoczny wobec pozwanej A. B. (1)

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Hajduczenia
Protokolant:	Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka jawna S. M. i K. A. z siedzibą w B.**

przeciwko **S. B.i A. B. (1)**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanych S. B.i A. B. (1) solidarnie na rzecz powódki (...) Spółki jawnej S. M. i K. A. z siedzibą w B. kwotę 596,47 zł (pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści siedem groszy) z odsetkami:

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 411 zł od dnia 18 września 2013 roku do dnia zapłaty
- ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 141,77 zł od dnia 2 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty
- ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 43,70 zł od dnia 2 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty.

II. Umarza postępowanie w zakresie kwoty 160 złotych.

III. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

IV. Zasądza od pozwanych S. B. i A. B. (1) solidarnie na rzecz powódki (...) Spółki jawnej S. M. i K. A. z siedzibą w B. kwotę 179,67 zł (sto siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. Wyrokowi co do punktu I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1427/13

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Jawna S. M. i K. A. z siedzibą w B. pierwotnie wniosła o zasądzenie od pozwanych S. B. i A. B. (1) solidarnie na jej rzecz kwoty 753,54 złotych, w tym od kwot: 182,54 złotych i 160 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 411 złotych od dnia 18 września 2013 roku do dnia zapłaty. Domagała się nadto zasądzenia od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 złotych tytułem opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa. Uzasadniając żądanie pozwu powoływała się na umowy kupna-sprzedaży z października 2011 roku i listopada 2011 roku, na podstawie których pozwany S. B. zakupił u powódki towary na łączną kwotę 1311 złotych. Podała, że pierwszej wpłaty pozwany dokonał po upływie terminu płatności wpłacając w dniu 20 kwietnia 2012 roku kwotę 700 złotych. Argumentowała, że z uwagi na nieuregulowanie pozostałej części należności, w dniu 25 lipca 2013 roku powódka dostarczyła do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, konsekwencją czego było podpisanie w dniu 17 września 2013 roku przez pozwanych S. B. i A. B. (1) oświadczenia, w którym uznali należność za bezsporną i wymagalną i zobowiązali się do spłaty pozostałej należności z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP oraz kosztami windykacji w wysokości 160 złotych. Płatność została rozłożona na raty po 200 złotych każda, płatne od 10 października 2013 roku. Podała, że pozwani w dniu podpisania oświadczenia wpłacili jedynie 200 złotych i do dnia dzisiejszego zalegają z płatnością pozostałej części należności. Uzasadniając żądanie powódka wskazała, że na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 411 złotych - pozostała nieuregulowana należność z faktury VAT nr (...) wraz z odsetkami umownymi, kwota 182,54 złotych - skapitalizowane odsetki ustawowe za zwłokę w płatności z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa i kwota 160 złotych - koszty windykacyjne, do których pozwani zobowiązali się w oświadczeniu podpisanym w dniu 17 września 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa. Na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 roku pełnomocnik powódki zmodyfikował powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki solidarnie kwoty 596,47 złotych, w tym kwoty 411 złotych z odsetkami umownymi liczonymi od dnia 18 września 2013 roku oraz kwoty 185,54 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa oraz cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 160 złotych. Argumentowała, że żądanie zasądzenia kwoty 160 złotych było od samego początku bezpodstawne.

Pozwany S. B. uznał powództwo w zmodyfikowanym kształcie.

Pozwana A. B. (1) nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwani S. B. i A. B. (1) są małżeństwem i wspólnie prowadzą gospodarstwo rolne w miejscowości (...), gmina B..

Poza sporem pozostaje, że pozwany S. B. zakupił u powódki (...) Spółka Jawna S. M. i K. A. z siedzibą w B. towar niezbędny do prowadzenia w/w gospodarstwa rolnego w postaci paszy: w dniu 28 października 2011 roku na kwotę 716,00 złotych i w dniu 18 listopada 2011 roku na kwotę 595,00 złotych, co znajduje potwierdzenie odpowiednio w fakturach VAT: Nr (...) z płatnością do 11 listopada 2011 roku i (...) (k. 26-27 akt).

Nie było kwestionowane, że pozwani częściowo uregulowali należności wynikające z przedmiotowych faktur.

Dnia 25 lipca 2013 roku strona powodowa wystawiła skierowane do pozwanych ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty na łączną kwotę 782,05 złotych. (k. 28).

W dniu 17 września 2013 roku pozwani S. B. i A. B. (1) złożyli oświadczenie, w którym uznali zobowiązanie wobec powódki wynikające z faktur VAT: Nr (...) na łączną kwotę 782,05 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi do dnia zapłaty za bezsporne wymagalne oraz zrzekli się zarzutu przedawnienia. Ponadto pozwani zobowiązali się do pokrycia kosztów windykacyjnych w kwocie 160 złotych. W/w kwota miała zostać spłacona do końca roku w ratach po 200 złotych miesięcznie począwszy od 10 października 2013 roku. (k. 29).

W dniu 17 września 2013 roku pozwani wpłacili powódce kwotę 200 złotych, zaś pozostała do spłaty część należności nie została przez nich uregulowana. (nie kwestionowane).

Zgodnie z treścią art. 535 § 1 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W myśl natomiast art. 535¹ kc przepisy niniejszego działu stosuje się do sprzedaży konsumenckiej w takim zakresie, w jakim sprzedaż ta nie jest uregulowana odrębnymi przepisami.

Materiał zgromadzony w sprawie potwierdza zarówno istnienie zobowiązania pozwanych, jak i wysokość ciążącego na nich zobowiązania.

Przedstawione przez powódkę dokumenty i wyliczenia nie zostały przez pozwanych skutecznie zakwestionowane i podważone. Pozwany S. B. na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 roku uznał powództwo w zmodyfikowanym zakresie, nie kwestionował ani faktu zaciągnięcia zobowiązania ani wysokości zadłużenia podnosząc, że część należności zostało już spłaconych.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Przyjmuje się, że uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

Sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przesłanek, określonych w art. 213 § 2 kpc, do uznania tego aktu dyspozycji procesowej pozwanego za niedopuszczalne.

Mając na względzie powództwo w zmodyfikowanym kształcie Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 596,47 złotych w oparciu o art. 535 § 1 kc.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął w myśl art. 481§ 1 i 2 kc oraz art. 482§1 kc zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu.

Na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 roku pełnomocnik powódki cofnął powództwo w zakresie kwoty 160 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia.

Zgodnie z art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew (...). W myśl natomiast art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia- aż do wydania wyroku. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w dwutygodniowym terminie uważa się za wyrażenie zgody. (§3 zd. 2 kpc)

W niniejszej sprawie cofnięcie pozwu co do kwoty 160 złotych nastąpiło po rozpoczęciu rozprawy, ale ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem dla skuteczności w/w czynności dyspozytywnej powódki nie była wymagana zgoda pozwanych.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że cofnięcie pozwu wywarło skutek prawny w rozumieniu art. 203 § 1 kpc. Sąd nie dopatrył się także jakichkolwiek przesłanek, określonych w art. 203 § 4 kpc, do uznania tego aktu dyspozycji procesowej za niedopuszczalne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 kpc orzekł jak w pkt II w sentencji wyroku.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu. Powódka w pierwotnym pozwie domagała się zasądzenia od pozwanych kwoty 753,54 złotych z odsetkami, zaś na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 roku modyfikując powództwo wniósł o zasądzenie kwoty 596,47 złotych z odsetkami i cofnęła powództwo co do kwoty 160 złotych. Sąd oddalił zatem powództwo w zakresie kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą pierwotnego żądania a kwotą należności głównej dochodzoną na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 roku w części, co do której powódka nie cofnęła powództwa i jednocześnie go nie popierała.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 kpc w zw. §6 pkt 2 rozporządzenia MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) stosunkowo je rozdzielając- powódka wygrała w 79,15%, zaś uległa w 20,85%). Uznać należało, że w zakresie cofniętego powództwa oraz w części powództwa oddalonego powódka przegrała. Zgodnie bowiem z art. 203 § 2 kpc § pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Analiza w/w przepisu wskazuje, że zasadą jest, iż w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 203/10, niepubl.). Dopuszczalne jest wprawdzie odstępstwo od tej zasady, ale w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W realiach niniejszej sprawy powódka częściowo cofnęła pozew, gdyż jak wskazał jej pełnomocnik na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 roku, żądanie zasądzenia kwoty 160 złotych od „samego początku było bezpodstawne”, a zatem w rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) powódkę należy uznać za stronę przegrywającą sprawę w w/w zakresie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CZ 1/10, niepubl. z dnia 10 lutego 2011 r., IV CZ 111/10, niepubl., z dnia 24 sierpnia 2011 r., IV CZ 34/11, niepubl., z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CZ 117/11, niepubl).

Z uwagi na fakt, że pozwany S. B. uznał powództwo co do kwoty 596,47 złotych, zaś wyrok wobec pozwanej A. B. (2) jest zaoczny, Sąd na podstawie art. 333§1 pkt 2 i 3 kpc wyrokowi co do pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Małgorzata Hajduczenia